

ת"פ 58578/07/15 - מדינת ישראל נגד מוהנד ח'לאיפה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 58578-07-15 מדינת ישראל נ' ח'לאיפה(עציר) 18 אוקטובר 2015

בפני בעניין: כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ, ס. נשיא מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

המאשימה

נגד

מוהנד ח'לאיפה (עציר)

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד עיסא אבו אלהווא

גזר דין

העובדות וטענות הצדדים

נגד הנאשם, יליד 1988, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, התפרעות וכניסה לישראל שלא כחוק. הצדדים הגיעו להסכמה על תיקון כתב האישום ללא הסדר לעונש. על פי כתב האישום המתוקן ביום 25.7.15, יום תשעה באב, התקהלו כחמישים איש בסמוך לשער השלשלת בירושלים, ניסו לחסום את דרכם של יהודים שעלו להר הבית וכן זרקו עליהם חפצים שונים, הדפו אותם בידיהם וירקו עליהם. כוחות משטרה הדפו את המתקהלים והציבו חסם במקום. המתקהלים צבאו על המחסום וידו בשוטרים בקבוקי זכוכית וחפצים שונים. הנאשם שהשתתף באותה התפרעות השליך לעבר השוטרים פחית משקה מלאה. על פי כתב האישום המתוקן, הנאשם ביצע את עבירת ניסיון תקיפת השוטר בנסיבות מחמירות, שהן היותו מזויין בנשק קר וביצוע העבירה בצוותא.

כאמור, הצדדים הגיעו להסכמה על תיקון כתב האישום ללא הסכמה לעונש. הנאשם הודה והורשע במיוחס לו.

ב"כ המאשימה טען כי קיימות שלוש נסיבות מחמירות בביצוע העבירה: המועד הרגיש - ביום תשעה באב, התקופה הרגישה והסוערת בה אנו מצויים והעובדה שמדובר באירוע מתגלגל, כשהנאשם ויתר המתקהלים המשיכו במעשיהם גם לאחר שנהדפו מאזור שער השלשלת. הוא ציין את הערכים המוגנים - הגנה על גופם של השוטרים והגנה על מערכת אכיפת החוק אשר עושה לילות כימים לשמירה על הסדר הציבורי ובטחון התושבים. התובע טען למתחם ענישה הנע בין שישה לבין חמישה עשר חודשי מאסר לכל העבירות יחד, כאשר העונש הראוי במקרה זה מצוי בשליש התחתון של המתחם, אולם לא בתחתית המתחם. הוא הפנה לפסק הדין שניתן לאחרונה בעפ"ג 15980-07-15, מדינת ישראל נגד אחמד עוויסאת, בו הוחמר עונשו של נאשם בעבירה של יידוי אבן משלושה חודשים ויום אחד לשישה חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם טען כי יש להבחין בין הנאשם כאן לבין פסק הדין בעניין עוויסאת, הדין באירוע של יידוי אבנים שבו בוצעו גם השלכת רימונים ושריפת צמיגים על ידי רעולי פנים. עוד הוסיף כי ספק אם הנאשם היה מודע למשמעות

התאריך של תשעה באב לעם היהודי. הסיגור ביקש לבחון את האירוע לגופו ועל פי נסיבותיו. לדבריו הנאשם הגיע למקום עבודתו ומצא שהמפעל סגור. הוא החליט לטייל בירושלים ולהתפלל בהר הבית, אך נמנע מכך בשל הגבלת הכניסה להר הבית. הסיגור טען כי הנאשם לקח חלק מזערי באירוע כשזרק את פחית המשקה. הוא לא פעל מתוך כוונה לפגוע בשוטרים או להפר את החוק, ולא במסגרת התארגנות מראש. הנאשם אף לא פגע בשוטר. הסיגור ציין עוד כי הנאשם כבן עשרים ושבע, ללא עבר פלילי כלשהו, ולפני האירוע ניהל אורח חיים נורמטיבי ועבד באזור התעשייה עטרות. הנאשם הודה, חסך זמן, הבין את משמעות המעשים ונטל אחריות. עוד הוסיף ב"כ הנאשם כי הנאשם החזיק בהיתר כניסה לישראל, אם כי לא למתחם הר הבית, וכי נוסף על העונש שיוטל עליו, ההרשעה צפויה לגרום לביטול היתר הכניסה של הנאשם לישראל. הוא ביקש להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם, מיום 26.7.15.

מתחם העונש ההולם

בבסיס העבירה של תקיפת שוטר עומד הצורך להגן על שני ערכים שונים. האחד הוא זכותו של השוטר, לכל הפחות זכותו של כל אדם, לשלמות גופו ולמניעת פגיעה פיזית בו. לכך נוסף הערך של הגנה על השוטר כנציג מערכת שמירת החוק, ובאופן רחב יותר, כנציגה של המדינה וכלל החברה. פגיעה בשוטר ממלא את תפקידו מהווה פגיעה הן בשוטר באופן אישי, הן במדינה שבשמה הוא ממלא את תפקידו ובערך של שלטון החוק. בחודשים האחרונים, לנוכח ריבוי אירועי האלימות והעבירות נגד שוטרים, קיים צורך מיוחד בהגנה על ערך זה, והצורך הולך וגובר עוד בשבועות האחרונים, בעיצומו של גל אירועי טרור ותקיפה פיזית, ה מכוון הן כלפי שוטרים והן כלפי אזרחים. בימים אלה גובר הצורך בהגנה על השוטרים העומדים על משמרתם, מגינים לעיתים בגופם על תושבי המדינה ומאפשרים קיום חיים אזרחיים של שגרה.

בדרך כלל נדרשת יציבות וודאות בענישה. רמת הענישה על עבירה מסוימת משתנה, אמנם, בהתאם לנסיבות העניין. אולם מתחם הענישה והשיקולים הכלליים אינם אמורים להשתנות עם כל רוח נושבת. מאידך גיסא, נדרשת אכיפה אפקטיבית. כאשר תופעה מגיעה למימדים חריגים, הופכת ל"מכת מדינה" ומאיימת על המרקם החברתי, על בית המשפט להביאה בחשבון ולא להתעלם ממנה. בפסק הדין הנ"ל בעניין עוויסאת קבע בית המשפט כי אירועים בהם מותקפים שוטרים על ידי המון פורע, המשליך לעברם אבנים ובתקופה האחרונה גם זיקוקים המכוונים לעברם, צריכים להיתקל ב"קיר ברזל של אפס סובלנות".

אני מביאה בחשבון את הצורך בהחמרת הענישה והעלאת מתחם הענישה בשל צוק העיתים, וכן את את הפסיקה הנוהגת בעבירות דומות, אשר במקרים רבים עמדה על שלושה חודשי מאסר ויום אחד, ובמקרים אחרים החמירה מעבר לכך. (ראו בין היתר עניין עוויסאת הנ"ל, וכן עפ"ג (ים) 30191-02-15, מדינת ישראל נגד אמג'ד אגרוף, בו נקבע מתחם ענישה בין שבעה לבין שמונה עשר חודשי מאסר לעבירות שכללו גם הפרת הוראה חוקית). לנוכח האמור אני מקבלת את טענת המאשימה לעניין מתחם הענישה ומעמידה אותו בטווח שבין שישה לבין חמישה עשר חודשי מאסר לכלל העבירות בהן הורשע הנאשם.

שיקולי ענישה נוספים - נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

האירועים סוערים בהר הבית אינם נחלת הימים האחרונים בלבד, והתרחשו גם בסמוך לביצוע העבירה על ידי הנאשם, כך שהנאשם היה, מן הסתם, מודע להם. גם אם הנאשם לא הכיר את תכנון הספציפי של יום תשעה באב, הרי

שהבין את משמעותו של האירוע שבו נטל חלק, אשר כלל, על פי האמור בכתב האישום, בשלב הראשון תקיפה של יהודים בהר הבית ובהמשך תקיפה של השוטרים שמנעו את תקיפת היהודים.

לזכות הנאשם אני מביאה בחשבון את עברו הנקי, העובדה שהיה בעל היתר כניסה ועבודה בישראל עובר לאירוע, כך שלא נתפס כאיום בטחוני. הנאשם לא פגע בשוטר ולא גרם נזק בפועל, ואף אין מייחסים לו נסיבות חמורות כגון התארגנות מראש, והימצאות רעול פנים. ב"כ הנאשם טען כי יש להבחין בין הנאשם לבין מיידים אבנים, אולם אני סבורה כי זריקת פחית מלאה אינה שונה באופן מהותי מיידים אבן, שכן גם פחית מלאה היא בעלת משקל משמעותי והפגיעה האפשרית ממנה אינה שונה משל אבן.

בנסיבות אלו העונש ההולם לנאשם שבפני מצוי בחלקו הנמוך של מתחם הענישה.

סיכום

לנוכח האמור אני דנה את הנאשם לעונשים אלו:

1. מאסר בפועל למשך שבעה חודשים החל ממעצרו של הנאשם ביום 26.7.15.
2. מאסר על תנאי לארבעה חודשים למשך שלוש שנים על כל עבירה נגד שוטרים ועובדי ציבור או ניסיון לעבור עבירה כזו.
3. קנס בסך 5,000 ₪ שישולם בחמישה תשלומים שווים, מיום 1.12.15 ובכל ראשון לחודש בחודשים שלאחר מכן.

זכות ערעור בבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום.

ניתן היום, ה' חשוון תשע"ו, 18 אוקטובר 2015, בנוכחות הצדדים.